

Lengyák István
Ackermann Éváról

Ackermann Éva 1938-ban született Miskolcon. Az egri Pedagógiai Főiskola rajz szakán szerzett diplomát. Mesterének Jakuba Jánost tekinti, neki köszönheti azt a rajztudást, amelyet minden alkotásán megcsodálhatunk. Tanulmányai befejezése után általános és középiskolákban tanított, szinte mindig vidéken. Közben rendszeresen rajzolt, festett, és adta át ezt a tudását tanítványainak. Néha kollektív tárlatokon szerepelt. Ezek sorát ma már nehéz felidézni. Voltak képei Kadarkúton, Kaposváron, Sárospatakon, Budapesten, Nagyberkiben, Mosdóson, Komlón, Ózdon, Taszáron, Miskolcon, Siófokon, Nagyatádon és sok más helyen. Mindenholt sikert arattak képei, de a falusi tanár művésztének értékeire mégsem figyeltek fel.

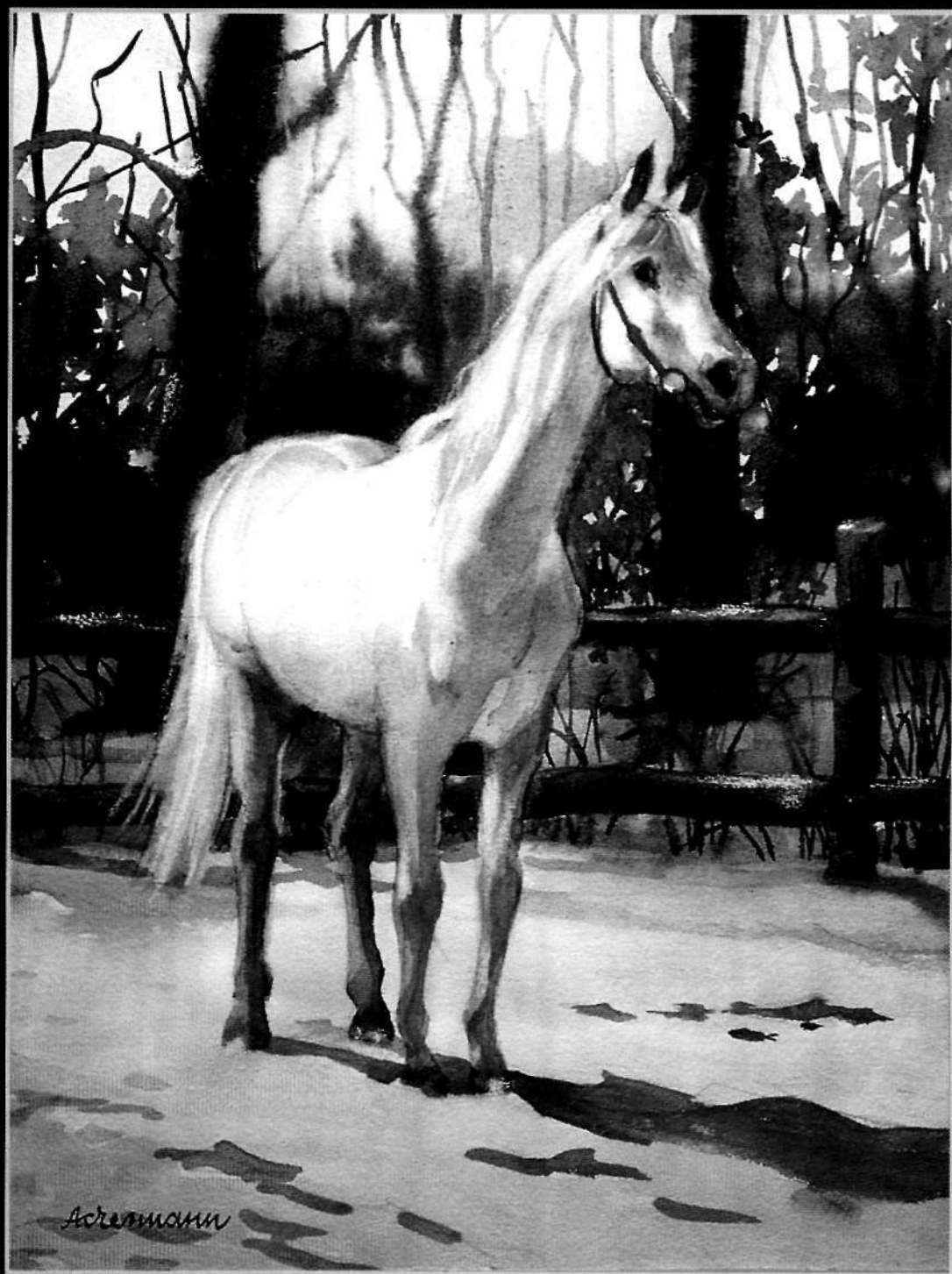
1996-ban Nagykanizsán járt, hogy nyugdíját az iskolákban eladott, magakészítette nyakláncok árával egészítse ki. Ekkor beszéltem vele először. A találkozásból önálló kiállításainak sora indult el. Először nálunk, a Hevesi Sándor Általános Iskola galériájában, aztán Zala megyében, majd az or-

„Az ige megtestesült...” (2002 - akvarell, 38 x 25cm)

A petőrkői tó (2002 - pasztell, 24x33 cm)

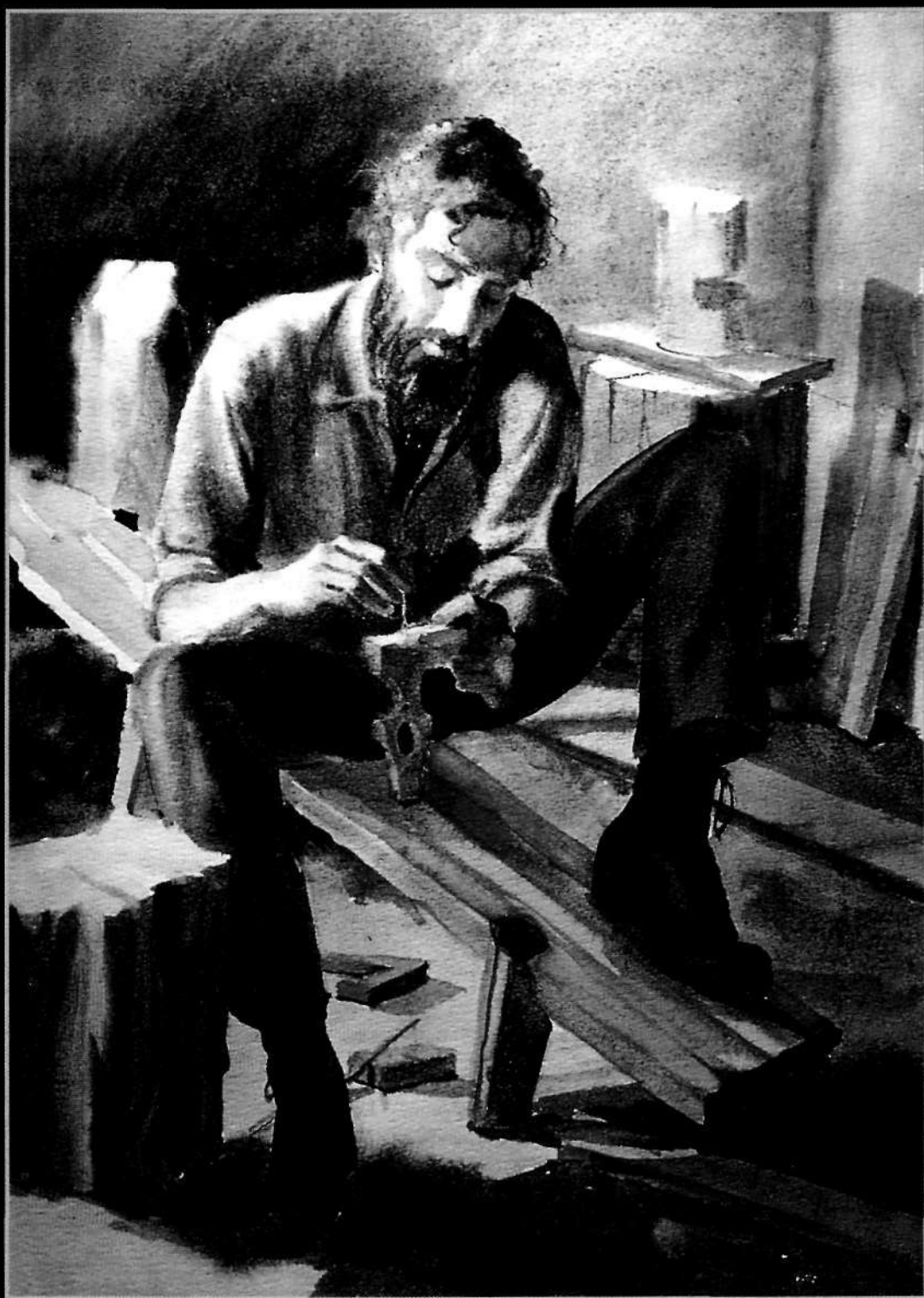
Fehér paripa

(2002 – alvarell. 52x24 cm)

„Mennyből az angyal...”

(A miklósfai templom)
(2002 – akvarell, 27x21 cm)

József

(1997 – akvarell, 58x28 cm)

Anya gyermekével

(1998 – akvarell, 52x40 cm)

Hóvirág(2002-akvarell, 23x17cm)

szágban mindenfelé. Nagykanizsán - ahol barátokra talált - és környékén, azóta több mint húsz önálló tárlatot rendeztek alkotásaiból (Keszthely, Sávoly, Hévíz, Miklósfa, Szepetnek, Zalaegerszeg).

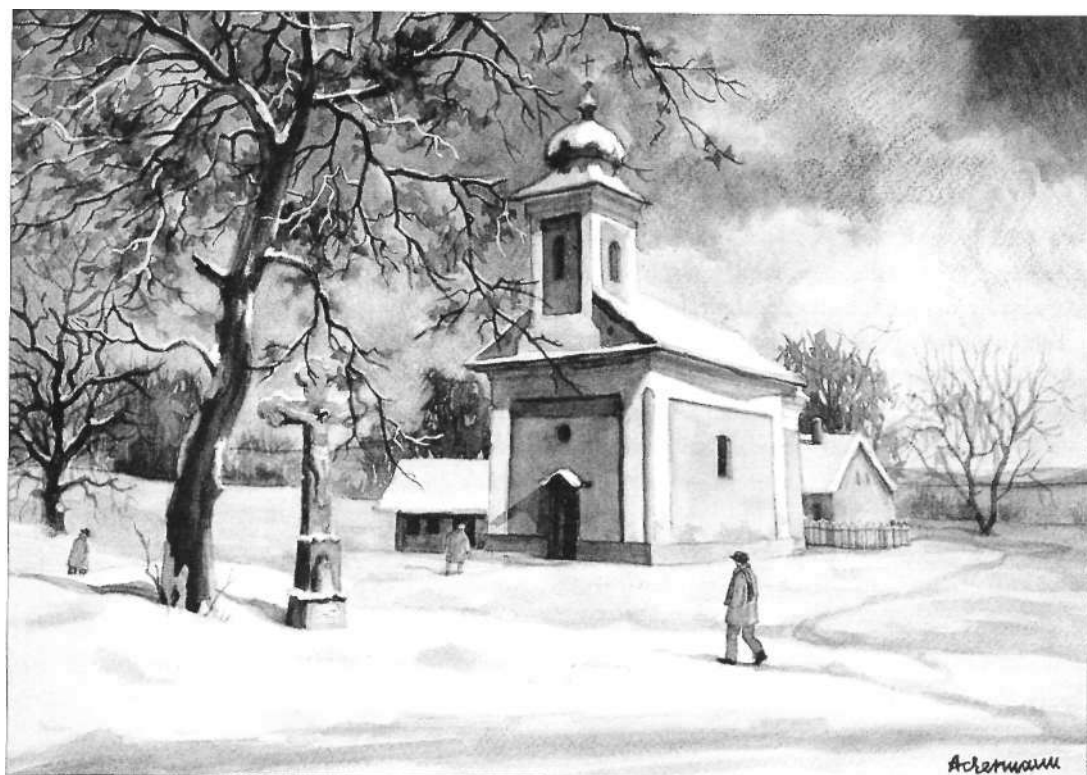
Kanizsáról - ahová mindig szeretettel tér vissza - számtalan alkotása született. A közülük válogatott akvarellekből készült a város millenniumi, 2000. évi falinaptára.

Arcképei, tájképvázlatok főleg pasztellel, akvarellal, grafikával készülnek, de sok olajfestmény is kikerül keze alól. Mesteri módon él a fény-árnyék kontrasztok, a meleg pasztellszínek adta lehetőségekkel.

Művészete az élet igenlését sugározza. Valamennyi képébe ugyanazt az örök hitet álmódja bele, fogalmazza meg: minden buktató, szenvedés, nehézség ellenére a természet, az ember, az élet szép, csak meg kell látnunk benne a szépet.

Ackermann Éva minden alkotásából sugárzik felénk a természet, a fák, a virágok, az állatok, a tárgyak, az épületek, az emberek tiszta szeretete.

Mitől képes ilyen csodálatos tisztasággal képet komponálni? Attól, hogy benne megvan az az éles megfigyelő, értékelő képesség, az a tiszta lelkiismeret, mely alkalmas arra, hogy meglássa, megítélje, és számunkra is megfogalmazza az ember, a táj,

„Zeng a harang...”(1999- akvarell, 30x40 cm)

Hazafelé (2002 - pasztell, 23x30 cm)

a világ örökkévaló, időtlen szépségét, a művész vágyaiban benne élő torzulatlanságát. Ackermann Éva vágyai szépek, nagyon szépek. Mert ami széppé teszi őket, az nem más, mint a női lélek, az asszonyi ösztön kifinomultságával megfogalmazott gyémántkemény szerkesztési egyensúly, képi egység, melybe láthatóan életének minden küzdelme beleforrt. Erezni, hogy képi lelkéből fakadnak, és minden ecsetvonásukkal, minden színfoltjukkal úgy tud azonosulni, mint a tisztességes ember az adott szavával.

Az adott szó pedig Ackermann Évának szent, mert hívó alkotó. Vallási, bibliai tárgyú ábrázolásait gyakran helyezi mai környezetbe. Sok olyan munkája van, melyeken éppen emiatt a Biblia szellemiségét véljük felfedezni.

Művészi szemlélete, vágya, hogy tapasztalatát, élményeit, gondolatait, érzéseit, szeretetét, átadhassa az embereknek, és képességét - mint a Teremtő ajándékát - kamatoztathassa mások örömére.

Ackermann Éva művészetéről Z. Soós Istvántól, a huszadik század egyik jeles magyar festőjétől - akinek Nagykanizsán állandó kiállítása van* - maradt ránk egy fontos mondat. A művésznő kaposvári tárlatán, alkotásait nézegetve mondta:

- Ha Magyarországon megrendeznék az akvarellfestők versenyét, Éva biztosan ott lenne a dobogóra lépők között.

Ma már mi is tudjuk, hogy Z. Soós Istvánnak mennyire igaza volt.